

Primul Război Mondial

Generalul Erich von Ludendorff responsabil cu campania împotriva României

Memoriile unui general german despre ocuparea României

În prima săptămână a lunii august 1914 Germania intră pe scena Primului Război Mondial: la 1 august a declarat război Rusiei, la 2 august nemții ocupă Luxemburgul, în 3 august i-a declarat război Franței, iar în 4 august Germania a invadat Belgia. România a intrat în război de partea Antantei, doi mai târziu, 2 august 1916. Șeful statului major german, Generalul Erich von Ludendorff, responsabil cu campania împotriva României, a publicat o carte de memorii. Acestea au fost traduse în română și publicate în două volume, imediat după apariție: "Memoriile generalului Ludendorff despre Războiul Mondial și prăbușirea Germaniei", București, Editura "Răspândirea Culturii", 1919. Volumele conțin date foarte interesante despre importanța României din Primul Război Mondial.

Continuare în pagina 2

Augustin Ferentiu cu 13 ani înainte de a fi primar cunoștea perfect situația economică a orașului Satu Mare

În monografia orașului Satu Mare, primarul Vajay Karoly se plângea că Guvernul de la Budapesta nu ajută deloc orașul

Printre personalitățile sătmărene parțial cunoscute sau deloc se numără și Augustin Ferentiu (28 august 1872- martie 1960) primul primar român de după Unirea din 1918. De fapt, nu sunt recunoscute meritele familiei Ferentiu, una dintre familiile românești de vază din secolul 19 și începutul secolului 20. Avocatul Alexandru Ferentiu, tatăl viitorului primar, a organizat la Satu Mare în anul 1872 a doua reuniune pentru adunarea fondurilor pentru înființarea teatrelor în limba română din Transilvania, a găzduit prima bibliotecă și pri-

mul cerc de lectură în limba română din Satu Mare, condus de Petru Bran. Tot el a fost avocatul dr. Vasile Lucaciu, în primul său proces de la Satu Mare. Augustin Ferentiu s-a născut și s-a format într-un mediu intelectual. În casa familiei, după cum scrie Ioan Georgescu în monografia George Pop de Băsești (1935) se întâlneau dr. Vasile Lucaciu, Gavril Lazăr de Purcăreți, Alexiu Berinde, Pelle Emil, avocatul Nilvan din Șomcuta și mulți alți fruntași ai românilor ardeleni.

Continuare în paginile 4-5

Augustin Ferentiu (28 august 1872 - martie 1960)

D. Păcuraru

Am obosit să scriu despre morți

Aurel Popp, 140 de ani de la naștere

PAGINA 3

Dimensiunile ideale - 90-60-90 - nu mai sunt obligatorii la concursurile de Miss

O premieră în istoria evenimentului Miss Venezuela, care, anul acesta a avut loc joi seară: dimensiunile candidadelor înscrise în concursul de frumusețe nu au mai fost precizate, precizează Mediafax. Criticat pentru că pune accentul doar pe aspectul fizic, concursul a debutat în 1952 și deține un record pe scena de profil internațională, după ce a lansat șapte Miss Univers și șase Miss World. Însă competiția a fost constant criticată din cauză că a impus anumite tipuri de femei ideale din punct de vedere fizic, ce nu reflectă realitatea cotidiană. În mod tradițional, organizatorii precizau dimensiunile candidadelor, 90-60-90 de centimetri (bust-talie-șolduri) fiind considerate cele ideale. Anul acesta, cele 24 de candidate au defilat, ca de obicei, în costume de baie și rochii de seară, dar organizatorii nu vor mai preciza dimensiunile tinerelor, într-un efort de a lupta contra stereotipurilor. Multe din candidate apelau la chirurgie estetică și diete alimentare drastice pentru a obține aspectul fizic considerat în mod tradițional ideal.

Familia i-a organizat prințului George o petrecere specială

PAGINA 8

Dezumanizarea, un flagel al societății moderne

PAGINA 6

"Eram siliți să scoatem din țara aceasta tot ce ne trebuia și să-l dăm consumatorilor". România și Dobrogea, au primit o administrație regulată. "Și deoarece Germanii jucaseră un rol preponderent în înfrângerea României, am ținut ca această administrație să fie deținută de Germani."

Memoriile unui general german despre ocuparea României în Primul Război Mondial

Șeful statului major german, Generalul Erich von Ludendorff responsabil cu campania împotriva României din Primul Război Mondial a publicat două volume de memorii. Volumele au apărut în 1919 și în limba română

Urmare din pagina 1

"Organizarea Comandamentului expediției contra României avea să fie regulată mai târziu ca și rezolvarea aceleiași chestiuni la nordul Carpaților. Deoarece generalul von Conrad dădea o mare importanță faptului că numai un stat major austro-ungar să aibă comanda în Transilvania, se constituie un mare grup de armate supt arhiducele Carol în Ungaria.

Concentrarea contra României

"Vechiul grup de armate al Arhiducelui, afară de trupele din Carpați, trecu supt comanda lui von Boehm-Ermolli, care-și mai păstra și comanda asupra armatei a II-a austro-ungară. Grupul de armate astfel format fu pus sub autoritatea comandantului șef al frontului de Est. În sfârșit, se realizează la nord de Carpați, acea organizație de comandament, clară și potrivită împrejurărilor, organizațiunea pe care o doriserăm de atâta vreme. Și tocmai în momentul în care comandantul șef al frontului de Est se vedea silit să dea un număr de unități mereu crescând, pentru campania împotriva României, lucrul acesta era și mai puțin realizabil. Trupele din Carpați, reunite sub ordinul Sfatului Major al Armatei a VII-a austro-ungare, au fost puse sub ordinele noului grup de armate al Arhiducelui Carol, iar mai târziu cele două armate ce aveau să fie formate în Transilvania. Cea de la Nord, Aramata I-a austro-ungară, de sub generalul von Arz, trebuia să se retragă de ambele părți ale Târgului Mureș, până la Cluj; cea de la Sud, Armata a IX-a germană, de sub generalul von Falkenhayn, a găsit acolo ocazia să-și utilizeze ca șef de trupe, capacitatea lui militară în serviciul patriei (Volumul I, p. 331). Și cum solidaritatea acestui front era condițiunea prealabilă a oricărei operațiuni împotriva Armatei române din Transilvania, nu mai rămânea altceva de făcut decât să mai expediem iarăși grupurilor de armate Boehm-Ernvilli și al Arhiducelui Carol, pe Nistru și în Carpați cel puțin trei diviziuni, care pornite de la frontul de Vest atât de încercat se îndreptau spre Transilvania. Am consimțit, cu moartea în suflet. Îmi amintesc sentimentul de amărăciune ce mă cuprinsese față de armata austro-ungară (p. 332).

Șovăielile comandamentului român

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - **D. Păcuraru**
Director editor: **Ilie Sălceanu**

Redactor șef suplimente - **Adriana Zaharia**
(Informația Zilei de Duminică și Sănătate și Frumusețe, Informația TV)

Redacția Satu Mare:
str. Mircea cel Bătrân nr. 15
Satu Mare, cod 440012
Telefon: 0261-767300
e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

Regele Ferdinand și Carol al II-lea, discutând planuri militare

"Marșul nostru pe Mureș se prelungi până la sfârșitul lui septembrie. Un atac repede din partea Românilor, l-ar fi spulberat. Întârziată de marile succese obținute de feldmareșalul von Mackensen în cursul irupțiunii sale în Dobrogea și mai cu seamă tot așteptând ca rușii să se hotărască să treacă Carpații, armata română înainta cu iuțea unui melc. Iși păstrase aripa stângă de la Orșova la Sibiu, unde era un grup mai important. Forțele ei principale câștigă teren în direcțiunea Sud-Vest pornind din Brașov și frontiera muntoasă a Moldovei, în strânsă legătură cu aripa stângă rusă. Se pare că intențiunea Rusiei și a României coborârea în linie strânsă între Carpați și Dunăre, în câmpia joasă a Ungariei. Iar pentru aceasta trebuiau svârșite dincolo de Carpați forțe rusești importante. Iar românii, intervenind viguros împotriva concentrărilor noastre de trupe, ar fi trebuit să deschidă rușilor trecătorile Carpaților. Au făcut tocmai contrarul. Necunoscând războiul în stil mare, n-au știut deloc să profite de împrejurările favorabile ce li se ofereau mereu, noi fiind siliți să ne îndreptăm diviziunile noastre spre Nistru și în Carpați. Înaintau foarte încet și astfel au pierdut mult timp. Fiecare zi ne aducea noi avantaje! Și rușii lucrau și ei tot fără nicio logică; preferau mai bine să se repeadă prin Carpați decât să dea o lovitură prin Moldova flancului nostru deschis. Intrarea României în campanie se făcea fără nici-o metodă și cooperatiune cu

Rusia părea compromisă" (p. 333)

Importanța teritoriului ocupat în România

Marea importanță a României, sau mai bine zis a Munteniei, a fost de mai multe ori subliniată în paginile primului volum.

"Eram siliți să scoatem din țara aceasta tot ce ne trebuia și să-l dăm consumatorilor". România și Dobrogea au primit o administrație regulată. "Și deoarece Germanii jucaseră un rol preponderent în înfrângerea României, am ținut ca această administrație să fie deținută de Germani." (p. 436).

Administrația Dobrogei

Faptul că Bulgaria ținea să ocupe toată Dobrogea nu era deloc conform cu interesele Germaniei. Porțiunea bulgară, pe care n-o cedase României decât după al doilea război balcanic, a fost pusă imediat sub administrație bulgară, conform tratatului din anul 1915.

"În Dobrogea interesele germane se confundau cu cele austriace și turcești. (...) Cu toate acestea am avut satisfacțiunea să văd că toți aliații noștri consimt la instalarea unei administrațiuni germane de etape." Administrația a fost pusă sub ordinul Sfatului Major German, grupa de armată a Feld-mareșalului von Mackensen și se întindea de la frontiera de Sud a ve-

chii Dobroge românești "până la o linie situată cam pe la 20 km spre nord de calea ferată Cernavodă-Constanța. Restul rămânea ca teren de ocupațiuni pentru armata a III-a bulgară și ca atare fu încredințat administrațiunei bulgare" (p. 437).

Administrația militară în România

Administrația a luat numele de administrațiune militară și a fost pusă sub ordinul feldmareșalului von Mackensen, și în același timp și sub acelea al Marelui Cartier General, și nu ținea ca guvernătorii generali imediat de împărat. Guvernământul militar nu se întindea asupra întregii Muntenii; mai rămăsese o șuviță îngustă ca zonă de etape și de operațiuni pentru Armata a 9-a și Armata Dunărei. Dar totuși întregul ținut se administra după aceleași principii. Funcționarii și judecătorii români rămăseseră în mare parte în teritoriul ocupat, și acolo unde plecaseră au fost înlocuiți tot cu români. Așa că sarcina administrațiunei era mult mai ușoară, avea mai cu seamă un caracter economic.

Se găseau în abundență în România produse agricole de tot felul, mai cu seamă grâuri deprumb, mazăre, fasole, prune, ouă și vin. Se procedă imediat la însămânțările de toamnă (p. 439). Se făcu tot posibilul ca să se măsoare producțiunea. Înșămânțările cu grâu

de iarnă au fost importante, deoarece trebuia să ne bazăm pe produsele românești în perioada critică care preceda recolta din Ungaria în iulie și a noastră în August. Cultura legumelor era de asemeni de mare importanță pentru noi și a fost organizată în vederea unui randament cât mai mare posibil. Stocul de vite se micșorase foarte mult în urma războiului așa că, exportarea cărnii a fost cât se poate de restrânsă.

Terenurile petrolifere române

Stocurile de petrol pe care le-am găsit în România n-au fost considerabile. Pe de altă parte, instalațiile de sonde au fost în întregime distruse și puțurile infundate cu mare meșteșug (p. 440). Pentru exploatarea grăului, a petrolului și a cerealelor produse, în general, ne-am putut servi de căile de comunicație care asigurau Munteniei exportul și înainte de război. Pentru aceasta restauraserăm căile ferate române, ceea ce ne luă oarecare timp. Imediat a fost pusă în exploatare navigațiunea pe Dunăre. Austro-Ungaria păstra Dunărea ca un domeniu exclusiv al ei. Între Ploiești și Giurgiu s-au instalat conducte de petrol. Nici până în momentul Păcii nu se terminase instalarea aceasta (p. 2442).

Vara anului 1917

Ofensiva română

La 24 iulie în munți, între Focșani și frontiera rusă româniei deschiseseră o acțiune în scop de diversiune. Atinșeseră tocmai un punct slab al frontului și obținuseră un succes local. Înaintarea noastră din nordul Carpaților, în jos pe Nistru și înspre Moldova, prin Bucovina, a născut ideea unei reluări a operațiunilor împotriva trupelor române, și a unui atac pe Siretul inferior, în timp ce trupele austro-ungare aveau să-și continue marșul lor prin Cernăuți și pe la sud. Ideea aceasta ne-a făcut să transportăm în România prin iulie corpul alpin și iarăși să mai slăbim frontul de vest (Volumul II, p. 41). Discuțiunile relative la ofensiva aceasta nu se terminaseră încă, când și isbucni și atacul ruso-român: grupul Mackensen a trebuit să ia atunci o direcțiune de atac înspre nord, pe țărmul vestic al Siretului, iar partea de sud a grupului arhiducelui Iosif, via Otzna, pornind de la pasul Oituz. Luptele au început în prima jumătate a lunii august și se prelungiră tot restul lunii. S-au terminat ambele cu succese locale și inamicul a fost silit să renunțe la terenul câștigat la 31 iulie.

Mărășești

Armata română se consolidase cu concursul Franței în așa grad că ni se păru cu neputință să obținem un succes strategic atâta vreme cât ofensiva din Bucovina nu și-ar fi reluat cursul. Deocamdată, însă lucrul era cu neputință. Ofensivele grupelor lui Mackensen și ale arhiducelui Iosif au fost oprite. Românii au început să atace fără succes, încetul cu încetul activitatea luptelor încetă (p. 42).

IN MEMORIAM

Aurel Popp: "Sunt intristat puțin. Omul nu se naște în fiecare zi. Măine se vor împlini optzeci de ani de când am venit pe lumea asta în vecinătatea satului de naștere al lui Ady Endre, la Căuaș. De ce trebuia să vin eu pe această lume și chiar pe Pământ, unde m-am născut probabil ca un om obișnuit și nu ca altceva, păi, eu înșir și acest lucru între tainele veșnice."

D. Păcuraru

Am obosit să scriu despre morți Aurel Popp, 140 de ani de la naștere

Am obosit să scriu despre morți. Și despre lipsa de nerecunoștință a noastră față de ei. Vorbim aici despre morți care nu au murit cu adevărat, despre oameni care au făcut ceva în viața lor astfel încât urmașii să se vadă obligați să le fie recunoscători pentru că munca lor s-a convertit în istorie.

Nu mi-am propus să fac o listă a celor despre care Informația Zilei, Informația de Duminică, revista Poesis, au scris de-a lungul anilor, scoțând la iveală meritul lor în creionarea spirituală a acestor locuri. I-am luat de-a valma, români, unguri, șvabi, evrei, ucrainieni. La loc de frunte, în mod deosebit, i-am așezat pe doi dintre ei. Amândoi erau de pe aceste meleaguri. Unul era român, altul ungur, dar erau prieteni de idei, de pahar, purtându-și un respect reciproc deosebit. La nașterea unuia se împlinesc anul acesta 140 de ani, iar de la moartea celuilalt 100 de ani.

Ar fi meritat să fie sărbătoriți, dacă nu împreună, ca un exemplu de tandem cultural, măcar separat, unul fiind cel mai mare poet de expresie maghiară, altul cel mai important artist plastic născut vreodată la Satu Mare. Amândoi și-au depășit condiția de provinciali, de băieți săraci născuți la țară, și au ajuns repere culturale naționale. Unuia i-a fost dat să-i fie recunoscut talentul mai devreme, imediat după moartea survenită în 1919. Celuilalt posteritatea i-a fost vitregă și abia acum intră în conștiința națională ca mare artist. Unul se cheamă Ady Endre, celălalt Aurel Popp.

Oricât am vrea să fim de bine intenționați, echilibrele culturale româno-maghiare dintr-un județ cu populație mixtă ca Satu Mare sunt periclitare de nepăsare.

Nu s-a marcat nici centenarul Ady Endre, ca un adevărat Centenar, și nici împlinirea a 140 de ani de la nașterea lui Aurel Popp.

Ce i-a unit pe cei doi? În primul rând conștiința că aparțin aceluiași loc. În al doilea rând respectul reciproc și aprecierea față de cultura celuilalt. Ady Endre l-a salvat pe poetul naționalist Octavian Goga de la închisoare. Ajuns ministru, Goga a salvat castelul Ciucea în memoria prietenului maghiar, considerat la rândul lui naționalist maghiar. Apreciat de amândoi, Aurel Popp a luptat din răspuneri să transforme căsuța în care s-a născut Ady Endre în casă memorială.

Așa se îmbină și se leagă lanțul istoric al culturilor într-un spațiu multicultural.

Dacă maghiarii sătmăreni nu și-au făcut datoria față de Ady Endre, să încercăm noi românii să ne facem datoria față de Aurel Popp, unul dintre ultimele spirite renaștentiste din România.

Cercul vieții lui Aurel Popp s-a deschis la 30 august, 1879, și s-a închis tot în luna august, ziua a opta, anul 1960. Pentru ceea ce a făcut pentru Satu Mare, ar merita ca luna august să fie dedicată memoriei marelui artist. Poate la anul care vine. Dar așa am zis și anul trecut. Și poate că vom zice și anul viitor. Păcat că nu sunt cuprinse în Zilele Partium, ar merita pentru câte a făcut Aurel Popp pentru Satu Mare și pentru Ady Endre. Până atunci, dorind să marcăm într-un fel 140 de ani de la naștere, publicăm câteva fragmente din jurnalul artistului. Ca să vadă fiecare sătmărean ce viață chinată i-a fost rezervată acestui om în ultimii ani de viață, 1950-1960. Lăudat de unii și de alții, Aurel Popp avea obiceiul să spună: "lumea nu se mira

Artistul în grădina atelierului din Baia Sprie

atât de ceea ce fac eu, ci de faptul că reușesc să fac astfel de lucruri într-un oraș ca Satu Mare". Mai spunea despre orașul pe care l-a iubit și l-a urât în același timp: "În Satu Mare se poate mânca și se poate bea, dar nu se poate face artă". De fapt, voia să spună că la Satu Mare nu te ajută nimeni să faci artă. S-a schimbat ceva?

**Artistul la bătrânețe.
Jurnale, note, scrisori**

1959, 29 august

"Sunt intristat puțin. Omul nu se naște în fiecare zi. Măine se vor împlini optzeci de ani de când am venit pe lumea asta în vecinătatea satului de naștere al lui Ady Endre, la Căuaș. De ce trebuia să vin eu pe această lume și chiar pe Pământ, unde m-am născut probabil ca un om obișnuit și nu ca altceva, păi,

eu înșir și acest lucru între tainele veșnice.

Puțini știu, pentru că abia acum o să aduc la cunoștința oamenilor, cât de mult m-a îngrozit să fiu trimis la școală, și paralel cu asta, în mod obligatoriu, să dezbrac gaci de pânză și să fiu îmbrăcat în pantaloni, pentru că nu se cădea ca orfanul rămas după preotul din Căuaș să umble în gaci, ci trebuia să umble în pantaloni scurți pe străzile pietruite din Carei.

Am avut parte de multă fericire cu familia mea și mai ales cu copiii mei, însă vai de cât de multe amărăciuni am avut parte din cauza artei, un vis după care mai alerg și astăzi. Însă multele minute fericite și probabil și mai multele momente ale dezamăgirii, sunt mult în urma acelor timpuri, când fiind încă mic, de șapte-opt ani, m-am dus singur cu patru-cinci cai pe pustă și mi-am petrecut acolo toată noaptea sub cerul liber, lângă un mic foc făcut din grămezile de bălegar și buruieni uscate, scormonind focul și uitându-mă la stele, la care mă uit și azi cu mai mare plăcere ca la orice altceva.

Când am fost smuls din acest paradis al copilăriei și am fost dus cu o căruță mizerabilă la Carei în clasa a patra, am plâns pe tot drumul, de parcă m-ar fi dus la șașod să fiu spânzurat sau împușcat. Când m-a lăsat singur, și sârmana de mama mea a plâns atât de tare că aproape ne-a crăpat inima la amândoi. Imi amintesc exact de toate. Cei care mi-au dat mâncare, au stat în partea orașului către Berveni, adică către Mlaștinea Ecedului, iar eu m-am dus cu mama până la centru, până la statuia Sfântului Florian, care gesticulează și în zilele noastre pe Casa țedulelor din mijlocul pieții mari. Acolo ne-am luat rămas bun unul de celălalt. Am fost un copil slabuț, bolnăvicios, însă unul încăpățânat, iar dacă mi-am pus ceva în gând, nu reușea nimeni să-l scoată de acolo. M-am dus încet la noul meu adăpost, am fost acolo vreo cinci-șase băieți în chirie și la masă, și așa l-am trântit de pământ pe primul care mi-a venit în cale, că abia a putut respira respectivul. Poate săracul nici astăzi nu știe pentru ce l-am „favorizat” eu în acest fel.

Păi, așa am fost eu, și nici azi nu sunt altfel. Și pentru că nu m-am putut răzbuna pe adevărații făptași, și azi îl mai trântesc de pământ pe primul om pe care neșansa lui mi-l aduce în cale. E la fel de adevărat că și eu mai sunt dat de pământ, chiar dublu sau triplu, dar tot nu mă las, chiar dacă suport ani de zile consecințele acestei încăpățănări.

Numai datorită voinței mele puternice am ajuns la optzeci de ani, chiar în ciuda copilăriei bolnăvicioase. Odată am căzut și în fântână și am zăcut acolo o jumătate de zi până când cireada a fost adusă la adăpatul de prânz, și oamenii m-au descoperit în fundul fântânii. Din cauza unui cuib de coțofană m-am suit pe un salcâm înalt de pe marginea Crasnei și am căzut în râul acoperit de un strat subțire de gheață, gheața subțire s-a spart sub mine și eu am văzut că am noroc pentru că m-am putut prinde de câteva crengi nu prea îndepărtate duse de ape sub slouiri, și am observat că s-au adunat niște țărani pentru salvarea mea, lucru ce a fost absolut întâmplător, ei venind la o gaură din gheață și observându-mă, m-au tras afară ca pe un mort, însă peste zece minute m-am dus către casă ca să-mi liniștesc toate rudele – la care am fost atunci la Craioroș – că iată, trăiesc.

Și apoi, într-o primăvară, la coptul

cireșelor, în vile din Santău, în timp ce culegeam cireșele, la indemnul unei fete să sar jos de pe vârful unui copac și ea îmi dă o mână de cireșe pe care le-a cules, eu imediat m-am aruncat de la opt metri, și apoi am fost tratat cu zeamă de fân până când m-am făcut om din nou. Am fost ca și un mort, iar dacă era timpul să adorm, mama mi-a închis ochii, pentru că nici măcar pleoapele nu mi le-am putut mișca.

Iar aceste lucruri mi-au fost date de natură, să mă fac mai puternic, ca mai târziu, în adolescență, să ajung groaza întregii găști a băieților ucemici și a elevilor din tot orașul, așa încât chiar și acum, dacă trec prin Carei, primul cunoscut mă întreabă pe cine vreau să bat dacă m-am deplasat din Satu Mare la Carei. Însă acest fel de viață a avut și multe consecințe negative. În vremea când am ajuns adult, am fost nevoit să-mi cheltui toți banii pe dueluri, pentru că mi-a fost îndeajuns ca cineva să se uite strâmb la mine, deja a și primit o palmă respectivul.

30 august

Da, dar apoi am devenit și eu mai copt la cap, însă e adevărat că mult mai târziu față de cum se întâmplă asta în cazul șvabilor. Pentru că se știe, că mintea șvabilor se coace la patruzeci de ani – cel puțin așa se spune – însă în cazul vlahilor și al ungarilor acest lucru nu intervine nici la vârsta de optzeci de ani. Știu asta din propria experiență.

Pentru că iată, cum își bate joc viața de mine, viața față de care eu m-am comportat întotdeauna atât de corect. În al patrulea an consecutiv aștept iarna fără combustibil. Ce dracu va fi cu mine, nici nu-mi pot închipui. Acum m-a apucat ideea să fac pasteluri. Mă chinui cu trei mari compoziții, pentru că aș vrea să le termin înaintea venirii iernii. Mai bine zis, al dracului de tare aș vrea să-mi termin toate lucrările neterminate pentru că simt apropierea sfârșitului final. Citesc în cartea unui medic (este vorba de un medic șef al Fundației Rockefeller) că bărbații din triburile sălbatice de pe insulele Filipine anunță pur și simplu că în data cutare sau cutare vor muri, lucru ce de regulă se și întâmplă exact, cu toate că, de altfel, ei nu au nicio problemă de sănătate, și pot să spună atât de exact data morții lor, pentru că ei spun că preotul, adică vrăjitorul lor i-a blestemat cu moartea, și anume la o moarte cu o dată stabilită dinainte. Hei, mă gândeam eu în sinea mea, dacă acești sălbatici sunt în stare să facă treaba asta în acest fel, atunci eu pot face exact contrariul, numai că trebuie să cred la fel de tare că treaba se va întâmpla tocmai așa cum cred locuitorii de pe insulele Filipine. De aici îmi sare în minte acum aforismul că în lipsa mea nu pot muri nici eu, adică trebuie să fiu și eu de acord cu propria-mi moarte. Păi, eu nu voi fi de acord cu treaba asta încă o bucată de vreme, până când nu-mi voi duce la capăt treburile pe acest Pământ invadat de cei răi. Așa mă incurajez eu, și chiar cred că așa va și fi, pentru că așa vreau. Este bine dacă ținem cont din când în când de zicala că este mai bine dacă pantofarul rămâne la calapodul lui. Iar pentru că îmi place foarte mult dacă reușesc să fiu modest, și nu întotdeauna unul care spune lucrurilor pe nume fără menajamente. Domnii imperiului românesc s-au comportat exact așa ca și cei maghiari. Și aceștia au refuzat orice solicitare de a mea. Și să vezi, totuși eu mai trăiesc. Dracu să-i ia!"

“Toți se gândesc cum să schimbe lumea, dar niciunul nu se gândește cum să se schimbe pe el însuși”.

Lev Tolstoi

Dezumanizarea, un flagel al societății moderne

Trăim vremuri în care ni se spune că “totul este posibil”, că avem capacități miraculoase pe care nu știm să le folosim, însă când ajungem la partea despre “cum devine totul posibil” e destul de ușor să ne rătăcim printre multitudinea teoriilor și practicilor spirituale promițătoare de “lumină” și “adevăr” și, poate cel mai adevărat dintre toate, de “eliberare de suferință”.

Viața pe pământ lipsită de suferință este un target la fel de idealist ca și mitul “au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. Se vorbește despre spiritualitate modernă, psihologie modernă, toate în acord cu noile nevoi ale omului modern, printre care și aclamata dorință de a trăi fără suferință. Pe cât de tentant este acest deziderat, pe atât de departe este de legile naturii. Suferința (durere fizică sau morală) este parte inerentă a oricărui proces de creștere și transformare. E suficient să ne gândim la modul în care un copil vine pe lume.

A încerca să eliminăm total durerea din viața noastră e ca și cum am vrea să trăim o viață fără simțuri. Iar o viață fără simțuri este o viață lipsită de orice protecție împotriva pericolelor reale. “Durerea este un semnal, un mijloc de apărare al organismului, având drept funcție să facă să înceteze excitația periculoasă. Ea este preventivă, deoarece permite diferențierea a ceea ce este nociv de ceea ce nu este nociv, precum și educativă: copilul mic care se arde ușor la flacăra unui chibrit va evita mai târziu să se joace cu focul” (Larousse, “Dicționar de psihologie”).

Paradoxal, raportarea la obiective nerealistice este o sursă de suferință

De ce omul tânjește totuși spre o viață lipsită de durere și încearcă cu tot dinadinsul să o evite? Confuzia ar putea apărea din faptul că punem din capul locului semnul egal între durere și traumă, care presupune un eveniment de o intensitate foarte mare în

viața individului, ce depășește posibilitățile sale de adaptare. Așadar, conceptul de durere, suferință este un concept ce suportă grade diferite de intensitate și care poate fi privit ca pe un continuum între doi poli, unul cu rol adaptativ (durerea ritmurilor naturale, firești, de creștere) și unul cu rol dezadaptativ (durerea de intensitate extremă). Astfel, felul în care ne raportăm la acest concept, al suferinței sau durerii, ne influențează în mod direct percepția asupra lui. Credința că putem elimina total durerea din viața noastră este o percepție nerealistă care nu rămâne lipsită de consecințe.

Una dintre consecințele strădaniei de amortire a simțurilor, pentru care plătim un mare preț psihologic, este distanțarea de universul nostru emoțional. Emoțiile sunt parte integrantă a ființei umane. La fel este și rațiunea, precum și latura spirituală, credința în divin, care e nevoie să fie armonios integrate într-un întreg. Ori care din aceste trei dimensiuni este afectată dintr-un motiv sau altul provoacă un dezechilibru psihic.

Reprimarea emoțiilor afectează relațiile interumane

A nu mai fi în contact cu propriile noastre emoții creează o puternică di-

sonanță în personalitatea noastră. Ajungem să deviem de la esența noastră, creând o imagine falsă despre noi înșine, o imagine care pare să fie funcțională în societate, însă înăuntrul nostru rămâne un mare gol, un vid emoțional. Continuând să ne hrănim doar imaginea, “persona” cum o numește Jung, creștem de asemenea și vidul emoțional care ajunge să-și caute refugiu în comportamente nesănătoase. Și e de la sine de înțeles unde ne duce în timp această stare a lucrurilor. Dincolo de faptul că ne periclitează sănătatea fizică, ne afectează și pe plan relațional. Relațiile cu oamenii rămân doar la un nivel formal atunci când suntem în incapacitatea de a ne recunoaște emoțiile și de a le transmite celor din jur.

Conexiunile interumane autentice se creează doar atunci când știm să ne comunicăm nevoile. Omul este o ființă socială care are nevoie să primească ajutor și să ofere la rândul lui. Copilul mic nu are nicio șansă să supraviețuiască fără ajutor. Instinctul de intrajutorare este parte din noi. Amortirea simțurilor de care vorbeam mai devreme vine din păcate și cu amortirea instinctelor. Tot mai multe experimente sociale arată, din păcate, că realitatea în care trăim este profund afectată la acest nivel, la nivelul uma-

nului, al firescului. Oamenii trec indiferenți pe lângă cineva care are nevoie de ajutor. Odată cu amortirea simțurilor, ne-am amortit și valorile. Unde s-a pierdut curajul? Care mai rămâne diferența între o mașinărie supertehnologizată și om? Tocmai emoțiile care fac ca nicio inteligență artificială să nu poată egala natura umană ni le amortim? Simțurile sunt cele care ne oferă statutul incontestabil de a fi umani. Independența de simțuri ne dezumanizează.

Dezechilibrul psihic, teren fertil pentru fantasmă

Tocmai pe un fond al instabilității psihice își fac loc iluziile și fantasmale unei vieți ideale, lipsită de durere și de suferință.

Mesajul de față nu se dorește nici pe departe a combate diversele teorii și practici spirituale. Semnalul de alarmă vine înspre a ne păstra echilibrul psihic și a nu-l vinde pe iluzii. E o mare provocare să facem alegeri sănătoase pentru noi într-o lume din ce în ce mai ofertantă pe toate planurile. O alegere sănătoasă pentru noi înseamnă ceva ce putem integra în viața noastră fără a ne destabiliza. Dacă o practică nouă, un obicei nou ne

adâncește prăpastia între imaginea noastră din societate și felul în care ne simțim noi cu adevărat, înseamnă că fie nu e bună pentru noi, fie nu suntem încă noi la nivelul de conștientizare în care putem face acea schimbare.

Schimbarea nu se întâmplă peste noapte

Obiectivele noastre sunt realiste atunci când sunt în acord cu istoricul și contextul vieții noastre. Să-i luăm drept model pe călugării budisti care meditează într-o zi cam câte ore stăm noi la serviciu și să încercăm să atingem performanțele lor e complet ne-realist. Desigur acest exemplu poate fi unul extremist însă are menirea să ne stimuleze conștientizarea asupra acestei realități. Schimbările, noutățile se cer a fi clădite pas cu pas, oricât de tentant ar fi ținta finală. A o apuca pe calea scurtă ne conferă doar iluzia unui succes, în realitate poate fi doar un succes pe termen scurt, fără trănicio, ca și orice alt edificiu fără fundație, însă cu costuri pe alte planuri.

Educația, scut împotriva dezumanizării

Dincolo de nevoia de schimbare a sistemelor nefuncționale în contextul vieții sociale, ne revine responsabilitatea să ne autoeducăm ca adulți, în permanență, pentru a ne îmbunătăți mediul în care trăim. Este cea mai eficientă măsură pe care o putem lua atunci când efectele unui fenomen dezumanizant se materializează în orori abominabile, cum este cazul din Caracal ce a zguduit întreaga țară. Este tardiv să îndreptăm degetul într-o direcție sau alta. Însă avem obligația morală să schimbăm ceva.

La nivel individual, o schimbare de atitudine imperios necesară în zilele în care trăim este să ne reconectăm cu propriile noastre emoții și cu propriile instincte, să nu mai fugim de ele. Acestea sunt gardienii noștri fideli. E timpul să-i scoatem la lumină și să le redăm misiunea. Ne-au ajutat să supraviețuim milioane de ani, acum e timpul să ne ajute să ne recăstigăm umanitatea.

Ioana Zaharia

Cum putem să ne descoperim menirea?

„Dacă îți urmezi chemarea, te pui pe un fel de pistă care a fost acolo tot timpul, așteptându-te pe tine, iar viața pe care ar trebui să o trăiești este cea pe care deja o trăiești.” - Joseph Campbell

Scopul sufletului tău este motivul pentru care ești aici pe acest pământ în acest moment. Ceea ce cauți este probabil conectat la scopul sufletului tău. Este un aspect din viața ta care te conduce și te duce înainte.

Când îți cunoști scopul, te mulțumești cu viața ta. Când îți place propria viață, simți un sentiment de curgere, ca și cum ai fi îndreptat în direcția co-

rectă. Totul este așa cum trebuie să fie. În cartea sa “Flow” (“Curgere”) (2008), Mihaly Csikszentmihalyi spune că atunci când te afli în scopul sufletului tău, simți un sentiment de armonie.

În loc să urmeze calea sugerată de altcineva, cei „afliți în flow” par să-și trăiască visele lor autentice. Când activitățile tale sunt conectate la scopul tău, vei simți motivația și fericirea intrinsecă.

Unii își descoperă menirea foarte devreme, în timp ce alții mai târziu. Uneori, un scop al sufletului apare ca răspuns la o experiență din copilărie, care ar fi putut fi veselă sau, dimpotrivă, traumatică. Cu toate acestea,

există lucruri care nu sunt în acord cu scopul sufletului nostru. Trebuie să dăm drumul la ceea ce nu ne mai servește, indiferent dacă sunt gânduri, activități sau comportamente. De exemplu, dacă te simți incomod cu cineva, poți lua în considerare distanțarea de persoana respectivă. Sufletul tău îți transmite un mesaj. Poate că acea persoană îți umbrește bucuria din viața ta. În cartea sa The Art of Healing (2013), Bernie Siegel, M.D., spune că scopul sufletului nostru este de a realiza adevăratul echilibru de care avem nevoie pentru a ne folosi corpul și spiritul împreună în acțiunile noastre. El ne sugerează să ne gândim la noi ca la

niște lumânări, cu flăcările ajungând spre ceruri în speranța că se conectează cu Divinul. Dacă sunteți la o răscruce în viață, poate este timpul să vă puneți câteva întrebări existențiale care inspire transformarea. Iată câteva exemple, care ar putea fi indicii în găsirea scopului sufletului tău:

- La ce mă pricep?
- În care parte din zi sunt mai bucuros/oasă?
- Ce mi-a adus bucurie când am fost copil?
- Ce anume din viața mea nu îmi mai servește - emoțional, fizic și spiritual?

• Există evenimente sincronice care ar putea fi un indiciu al scopului sufletului meu?

- Am avut vreun accident care a mi-a servit ca prilej de conștientizare?
- Cine sunt modelele mele?
- Ce îi învață adesea pe alții?
- Care sunt visele și dorințele mele?
- Cum îi ajut pe ceilalți să se transforme?
- Dacă aș mai avea un an de trăit, ce aș face?

Sursa:

<https://www.psychologytoday.com/us/blog/the-empowerment-diary/201907/knowning-your-souls-purpose>

Poetului Gheorghe Cormoș care iubește țuica de prună

Pe Eminescu de-l citesc
Mereu de-un tei îmi amintesc
De Ghiță-al nostru ce să-ți spun
Citindu-l mi-amintesc de-un prun

Dana Criste

ÎMBRĂȚIȘARE

Privind mereu înainte
mereu atent,
după prea mult intuneric
în mâna dreaptă,
simți fiorul dimineților
într-o nouă îmbrățișare

totul este luat de la capăt,
te ridici rugându-te
cerului îmbrăcat în purpură,
noua zi are urletul potrivit
cu hotărârea ta,
orice urmă de umbră dispare,

în fereastra interioară
guști lumina
stropul de liniște binemeritat

IGNOR

Sunt frici
care țâșnesc de undeva în neștire
nimeni nu iubește pe nimeni
îmi repet seara la culcare
rugăciunea
sunt bine

nu ne așteptăm să înțeleagă cineva
nu
nu ne așteptăm la nimic
inima și cu mine
luăm doar o pauză binemeritata
e noapte

te las pe tine la margine
eu mă pitesc lângă perete
e răcoare
ignor
trag pătura peste ochi
pentru orice eventualitate

somn ușor!

SUB PLAPUMA VISĂRII

Undeva la orizont
dimineața părea că se desface
în fantastice culori
roz cețos, galben gutuie, albastru purpu-
riu,
lipită de bolta cerului
retina tresaltă într-un nou răsărit,

flancate de penumbre înșelătoare
ce trimit spre ele felii înclinate de intu-
neric
amestecate cu vaği lumini,
degetele flămânde
lasă urme pe foile albe,
într-o imensă oglindă,

gândul e limpede,
ca un pahar proaspăt spălat
din care va curge bucuria
pe fondul multicolor al zilei
o rană acoperită cu plapuma visării
devine inima.

Gheorghe Cormoș

Puls

Sunt înveșmântat de timp acum
În visele mele doar o pasăre e
Și cântețul ei
Așteptându-și eliberarea de aripi
În zgometul șoptit
Al anotimpului Tău

Am văzut, am strigat
Și sufletul meu
A țâșnit într-o metaforă neagră.

Afront

La tine e gândul ce mă absoarbe
Ziua care se face albumină
Ca-ntr-o clepsidră trăznită de schiaja
Arsurii mele purtătoare în piept
Și-n goli-ciunea luminată de briza
Nepământescă a acestui abis
Voia sufletului va răsufila neinvins
Pe trupul de cretă al numelui tău
Cu tine voi fi contra vrerii oricui
Dăltuind cu unealta de cremene
Peste voia Arhanghelului patul de
purpură
În care noi ca doi copii în dezordine
Dezbrăcăm eternitatea de pura ei in-
venție.

CENACLU AFIRMAREA

Ședință de cenaclu în aer liber

În urmă cu aproximativ o lună de zile, membrii Cenaclului literar Afirmaea din Satu Mare au cerut o vacanță între stagiunea de primăvară și cea de toamnă. Învoiala a fost că se vor revedea atunci când vor simți nevoia de a comunica, de a aduce în spațiul public unele noutăți pe tărâmul creației sătmărene.

Iată că vacanța a fost intreruptă joi, 1 august, la inițiativa unor creatori sătmăreni care au dat curs invitației poetului Ioan Rațiu, sătmărean de origine, dar stabilit în București, membru al mai multor cenacluri, autor de volume de versuri.

Cum întâlnirea a fost convocată așa cum se spune mai nou - pe repede înainte - dilema o reprezenta locul de desfășurare a acestei reuniuni cenacliere... peste program. Din vorbă în vorbă, s-a ajuns la concluzia că vremea este frumoasă, iar un spațiu generos de desfășurare a acestei întâlniri de lucru, fie și în vacanță, să fie găzduită de "amfi-teatrul - Someș", spațiul dintre dig și malul Someșului, acolo unde există un număr suficient de mare de buturugi de salcie. Toți participanții au acceptat această propunere inedită. În fapt nu este vorba despre prima și nici ultima reuniune culturală organizată în aer liber. În perioadele anterioare cenacliștii

au susținut recitaluri de poezie și muzică în Centrul Sătmarului, de strajă fiind memorandistul dr. Vasile Lucaciu, dar și în Grădina Romei, în cartierele Micro 14, 15 și 16.

Sub "ochiul vigilent" al unei camere de luat vederi, a început recitalul de poezie. Poetul Ioan Rațiu a filmat întâlnirea de la cap ... coadă. Au citit din creațiile lor: Dana Criste, Ioan Tipu Să-

lăjanu, Mihai Sas, Gheorghe Cormoș, Cornel Burcea, Ioan Coriolan Anițaș, George Vulturescu, iar Alexandru Zotta a citit poeme semnate de Ioan Nistor, dintr-un recent volum al acestuia. Au mai participat la această reuniune cenaclieră nonconformistă, organizată într-un spațiu neconvențional, cantautoarea Georgeta Govor, Claudiu Govor și pictorul George Dan.

Ioan Coriolan Anițaș

Mâncătorul de vrăbii

Școala i-a plăcut mai puțin, dar avea parcă înclinație spre a lucra printrre fiare, roți și în praf cât incape, și încă ceva în plus. Fiind băiatul mai mare al unei familii sărace, el, Petre, a decis să nu mai meargă la școală. Avea aproape 14 ani și încă era elev în clasa a doua. Îi era rușine între colegi. Așa cum spunea uneori, el era măgarul între oi. Imediat ce a abandonat școala, copilul care făcea pași spre adolescență și-a rugat părinții să-l lase să meargă de ucenic. În toată sărăcia lor, cei doi s-au sfătuit, au cerut sfaturi și de la vecini, dar le venea greu să-și lase băiatul la muncă. După insistențe nenumărate din partea copilului, părinții și-au dat consimțământul ca fiul lor să meargă să învețe o meserie.

Cum în sat nu era această posibilitate, băiatul s-a dus la un om mai instărit, cel care l-a recomandat unui mecanic ce deținea o batoză cu motor Diesel. Bucuria a fost de partea copilului, care deja își vedea visul cu ochii - să devină mecanic, un vrăjitor al fiarelor.

Muncaea băiatul pe vreme toridă. Alimenta cu paie imensa bårdăhanie a motorului ce punea în funcțiune batoza. Era fascinat de modul în care se transformă căldura în putere a motorului, cel care prin intermediul curelei late punea în mișcare batoza. Îi plăcea la nebunie ceea ce făcea. Simțea că nu obosește, chiar dacă uneori avea senzația că trupul lui stă pe niște bucăți de lemn, gata, gata să se prăbușească.

După primul sezon petrecut la mecanic, băiețandrul se alesese cu niscavia noțiuni, dar și cu deprinderi. Și-a continuat șederea la mecanic. Muncea cât îl țineau puterile. La terminarea treieratului, colo prin luna septembrie, când țăranii își duceau grăul de la arie, transportau paiele acasă ca așternut pentru animale, iar pleava o dădeau Țiganilor pentru a folosi în viaoage - chirpici pentru necunosători, motorul

din unii așa îi spuneau, avea unde să sălășluiască. Moara a fost repusă în funcțiune și măcina ceea ce venea la rând, când mălai, când orz sau alte bucate. Porcii și celelalte animale din bătăturile oamenilor aveau nevoie de măcinș. Viața își urma cursul firesc. Orezle, zilele, săptămânile și lunile se scurgeau precum boabele de bucate în pâlnia morii. La sosirea iernii lucrurile se complicau. În moară era frig, iar neaua în stratul ei gros punea în dificultate vrăbiile care trăiau peste an deosebit de bine la "cantina" din vecinătatea morii. Cum morarul Petre avea o familie relativ numeroasă și-a pus în gând să aibă carne nu numai atunci când Terezia - Terca, așa cum îi spuneau cunoscuții, în fapt tovarășa lui de suferință o să se îndure să taie câte o găină.

Ingenios și cât se poate de spiritual, în zilele cu ger crâncen făcea loc în omăt, punea un pumn de boabe și apoi aducea ciurul sau ciupa (covată din lemn). Își pregătea o cracă precum cea pentru praștie pentru a sprijini ciupa. Când vrăbiile infometate și înghețate de frig se așezau în număr mare se servească masa, tragea de foara ce anterior era legată de cracă. Ciupa cădea peste vrăbii. Lua apoi un sac din iută sau urzică și aduna ... recolta de pasări captivē. Era momentul să înceapă măcelul. Rupea găturile vrăbiilor, după care le arunca în sobă, pe jeratec pentru a le arde penele. Era un procedeu mai ușor decât jumultul. Le spăla apoi bine și scotea piepturle, singura parte care avea niscaiva carne. De aici încolo începea gătitul delicateselor. Familia se așeza la masă și consuma cu plăcere ghemotăcele de carne. Timpul a trecut și Petre a îmbătrânit. Uneori, chemat de dorul unei femei n-au fost în zadar. De la gând la faptă n-a fost prea mult. În timp scurt, din câțiva stâlpi, ceva bărne și margini de scânduri s-a ridicat șoproful. Își dorea să continue tradiția familiei. Părea ceva normal. Bivolul,

Ioan Tipu Sălăjanu

Rondelul condeierului

Profesorului Al Zotta și
Poetului George Vulturescu

Vechi condeier cu tâmplele cărunte
Ce-aduni cu pana colb de argint din stele

Ai ars iubiri în flăcări de surcele
Când pe talaz, când azur de munte.

Puhoi de muze, diafane iele
Îți împleteau luceferi albi pe frunte
Vechi condeier cu tâmplele cărunte
Ce-aduni cu pana colb de-argint din stele

Azi mai visezi la zilele acelea
Și te-amăgești cu socoteli mărunte
Că poate a rămas cât un grăunte
De dragoste prin vechile boccele
Și mai aduni cu pana colb din stele
Vechi condeier cu tâmplele cărunte

Autodedicație 1

Motto:

Tragic și îngândurat,
Intonând un imn solemn,
Pare trist de parc-a dat
Un regat pe-un cal de lemn.

Un ipochimen ca el
N-are griji, doar vegetează,

Taie frunze la câțel,
Iarna, vara, hibernează.
Pierde-vară și chefliu

Arde gazul de pomană
Răsfățat și cusurgiu
Hoț de inimi și satană,
E mereu cu capu-n nori,
Trage la măsea prin cluburi
Iar de seara până-n zori
Pescuiește-n ape tulburi.

Părintelui Vasile F.

Ești tot ca-n anul ce-a trecut
Aceeși fire calmă
Doar barba, parcă ți-a crescut
Cam o juma de palmă.

Cornel Burcea

**Prietenului meu,
Tipu Sălăjanu, care se plânge
că-s tari covrigii mei**

Nu te mai plânge ca o babă
Că-s din oțel covrigii mei
Înmoaie-i Tipule degrabă
În cunoscutul ceai de tei.
Te însă văd că-ți place,
O spun amiciei de condei,
Lichidul amarui care se face
Cu altă plantă ... cu hamei

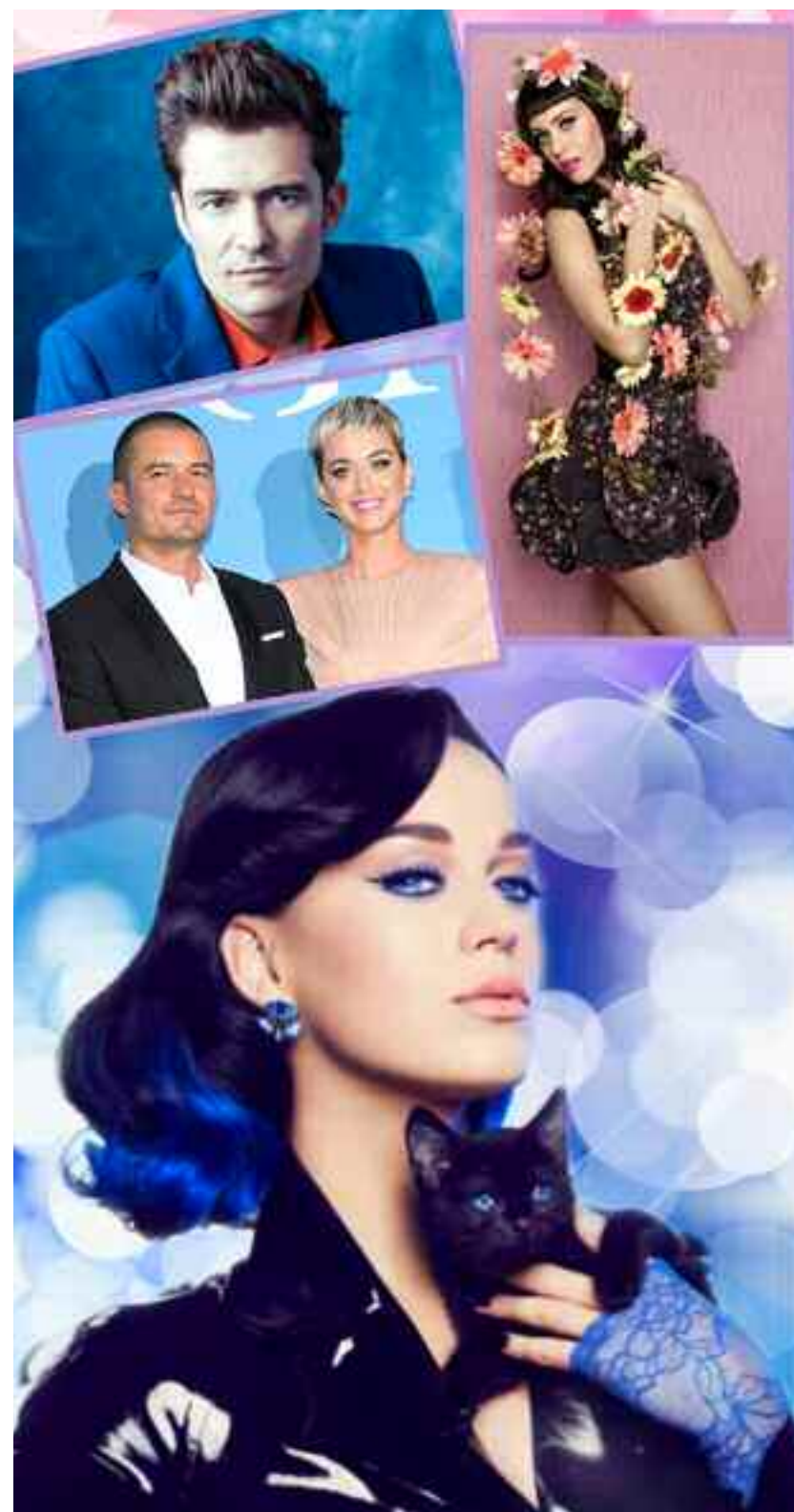
**Fiind singurul epigramist
din zonă Tipu are revelația
“unicului”**

Ești poet, nu am ce zice,
Cu rădăcini înfipte în ogor
Însă-n epigrame amice,
Ești chior în țara orbilor.

**Profesorul, omul de cultură,
scriitorul Teodor Curpaș are
mare vechime în arta scrisului**

Sleiți de truda lorazonă,
Arheologii din oraș
Găsit-au palimpsest în zonă
Cu versurile lui Teodor Curpaș
Profesorul Teodor Curpaș a publicat zeci de articole despre preoții județului
După cât ai scris de ei,
Cu parohii în deal sau vale,
Nu ne miră că-i ecleru
Prăjitura dumitale

Orlando Bloom vorbește despre cum reușește să mențină o relație la distanță cu Katy Perry

Orlando Bloom a vorbit recent despre fundația puternică pe care a construit-o alături de Katy Perry și cum reușesc să păstreze o relație la distanță.

Pentru Orlando Bloom și Katy Perry, distanța nu reprezintă un obstacol, ci le întărește și mai mult legătura. Deși Orlando își petrece majoritatea timpului în Republica Cehă filmând pentru serialul Carnival Row, produs de Amazon Prime Video, iar Katy călătorește în întreaga lume pentru diverse proiecte, relația lor pare să fie din ce în ce mai apropiată.

„Face parte din job, nu-i așa? Trebuie să construim bazele împreună, să creăm sentimentul de încredere și siguranță pentru a putea petrece timp despărțiți și să facem ceea ce aveți nevoie și să vă simțiți conectați cu acea persoană, pentru a putea începe o călătorie împreună”, a declarat actorul în vârstă de 42 de ani pentru People. Întrebat dacă el și Katy, în vârstă de 34 de ani, au început pregătirile pentru nunta, Bloom a răspuns: „Doar în sensul

că lucrăm la construirea unei baze foarte puternice pentru relația noastră.” În timpul unui interviu la The Kyle & Jackie O Show la începutul acestei luni, Katy Perry a făcut o declarație asemănătoare, precizând că nu se grăbesc cu organizarea nunții: „Cred că ne descurcăm foarte bine, și lucrăm din greu pentru a stabili o bază frumoasă a relației, înainte să construim o casă.”

Potrivit revistei People, Katy Perry, în vârstă de 34 de ani, și Orlando Bloom, de 42 de ani, se vor căsători la finalul acestui an. Cei doi s-au logodit anul acesta de Valentine's Day și au decis că își doresc o nunta mică, doar cu prietenii apropiați și familia.

„Au apelat la o persoană specializată în organizarea de nunți pentru a finaliza toate detaliile cu privire la ceremonie”, a declarat o sursă pentru People. „Katy se ocupă mai atent, însă și Orlando este implicat în organizarea ceremoniei.”

„Nu se stresează foarte mult cu privire la nunta. Va fi o petrecere distractivă cu familia și cei mai buni prieteni ai lor”, a mai declarat și un prieten al actorului.

Prințul George a avut o zi de naștere specială

Prințul George a avut cu siguranță o zi de naștere specială, el având parte nu doar de o vacanță, ci și de o petrecere organizată de mama sa, Kate Middleton.

Prințul George a împlinit recent șase ani și și-a sărbătorit ziua de naștere în același mod în care o fac și restul copiilor. Părinții i-au organizat o petrecere și au invitat întreaga sa clasă.

Desigur, lucrurile sunt puțin diferite dacă avem în vedere faptul că această petrecere a fost organizată în Palatul Kensington, iar sărbătoritul va deveni într-o zi rege. Astfel, Kate Middleton și Prințul William i-au organizat fiului lor cel mare o petrecere cu tematică, fotbalul

fiind elementul principal, iar evenimentul a avut loc înainte de ziua lui George. Acest lucru este ușor de înțeles, deoarece Prințul George s-a aflat pe 22 iulie în vacanță în Mustique, o insulă privată. Tot aici și-a sărbătorit și anul trecut aniversarea.

People a oferit recent noi informații despre Prințul George, surse apropiate dezvăluind că acesta este „plin de viață”. Acesta iubește filmele Lego, precum și The Lion King și, totodată, adoră să petreacă timpul cu mama sa.

„Având în vedere averea uriașă și privilegiile disponibile, unii oameni ar fi surprinși să audă că activitățile prefe-

rate ale Prințului George sunt să petreacă timpul cu mama sa, să facă pizza și să lucreze în grădina”, a declarat o sursă pentru People. „Prințul de Wales, bunicii său, a fost încântat să vadă cum George este pasionat de natură.”

Prințul George este foarte atent totodată în privința oamenilor în care poate avea încredere, potrivit The Sun. „Lui George îi plac oamenii. Fie a învățat asta de la tatăl, fie este un lucru natural, lui îi place să se asigure că poate avea încredere într-o persoană. Crescând inconștient de curteni, înveți repede că nu toată lumea se gândește la binele tău”, a declarat o sursă pentru publicație.

Cristina Cioran a plâns, în direct!

Cristina Cioran a plâns în hohote, în emisiune, în timp ce era citită stenograma convorbirii dintre Alexandra și operatorul de la 112!

Teribilele crime din Caracal au impresionat și indignat, în egală măsură, o țară întreagă, care urmărește cu sufletul la gură de zile întregi desfășurarea evenimentelor. Recent, Cristina Cioran a plâns în hohote, în emisiune, în timp ce era citită stenograma convorbirii dintre Alexandra și operatorul de la 112.

Stenograma convorbirii dintre Alexandra Măceșanu – dar și varianta audio, care este mult mai teribilă – și operatorul de la 112 a impresionat o lume întreagă, firul evenimentelor fiind extrem de greu de urmărit, din cauza dramatismului discuției. Ceea ce frapează nu este insistența disperată a fetei de a primi ajutor, ci lipsa totală de empatie a ofițerului de la Serviciul de urgență, care a fost primul, dintr-o lungă listă, care i-a semnat Alexandrei condamnarea la moarte.

În timpul unei emisiuni TV la scurt timp după ce Mara Bănică a început să citească stenograma convorbirii dintre Alexandra și ofițerul de la 112, cel de la care tânăra a sperat până în ultima clipă că îi va veni salvarea, Cristina Cioran nu s-a mai putut stăpâni și a început să plângă în hohote.

„Nici nu îmi pot imagina ce a fost în sufletul fetei ăsteia când striga. Și sper totuși să nu ascultăm aceste înregistrări așa cum au fost făcute”, a spus Cristina Cioran, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraz. Din păcate, înregistrările audio au fost făcute deja publice.

